మిసెస్ అండ్ మిస్టర్ సక్సేనా

"ఇకనైనా నాలుగ్గంటలూ ఇంట్లో కూర్చుని మానెత్తెక్కి పిండి కొట్టకపోతే, ఓసారి మీ క్లబ్బుకో, లేక ఫ్రెండ్సు దగ్గరకో, నల్ల కాటికో అఘోరించకూడదూ !" మావారనేసరికి నా కోపం వచ్చేసింది. మామూలు కోపంకాదు పిచ్చి కోపం. ఆ అన్నది మావారు కాకుండా యింకెవ్వరైనా వుండినా, యీపాటికి నేను జైల్లో వుండేదాన్ని. ఆ క్షణంలోనే నిర్ణయించేసుకున్నాను. రోజూ సిటీబస్సులా ఎక్కడికో ఓ చోటికి తిరిగొద్దామని. నేను అరక్షణం కోపానికి అరవైలక్షల నిర్ణయాలు తీసేసుకుంటాను. నిర్ణయం అంటే చేసేసుకున్నాను కాని ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? మావారన్న మూడోచోటికి మనంతట మనం వెళ్ళంకదా, ఎవరైనా మోసుకెళ్ళాలి. ఫ్రెండ్సా? నా కసలు లేరే. ఎవరైనా వున్నా వాళ్ళు నాకు, మావారికి కామన్ ఫ్రెండ్సుతప్ప నాకు విడిగా ఫ్రెండ్సంటూ లేరు. పోగా మిగిలింది క్లబ్బు అంచేత అప్పటినుంచే అమ్మా వాళ్ళకీ, పున్నానికీ క్లబ్బుకీ, ప్రతి ఫస్టుకీ సూపర్ బజారుకీ వెళ్ళడం ప్రారంభించేను.

ఆ వేళ - మా క్లబ్బులో డిన్నర్. నే నెప్పుడూ డిన్నరు మిస్ కాను, ఎంచేతంటే ఎప్పుడూ చూడని, పేరువినని మెంబ

ర్సంతా ఆవేళ వస్తారు. అందర్నీ ఒకేసారే చూడవచ్చును. ఆవేళ నేను, మరో నలుగురం, అంటే మిసెస్ కైలాసం, మిసెస్ జగన్నాథం, మిసెస్ సేన్. మిసెస్ మధుసూధనం (యీవిడ అయిదడుగుల పొడవు, రెండడుగుల వెడల్పు, ఒక అడుగు మందం, పదకొండు ఘనపుటడుగుల ఘనపరిమాణంలో వుంటుంది. అయితే అతి తెల్లగా వుండడంవల్ల కొందరు ఆవిడ్ని ఐరావతం అంటుంటారు పరిహాస్యంగా) ఒక మూల టేబిలుదగ్గర కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం - మా క్లబ్బులో సాధారణంగా పెద్ద ఆఫీసర్ల పెళ్ళాలంతా ఓ గ్రూపు (ఎవరిపేర్లూ నాకు తెలీవు అందరూ మిసెస్ ఫలానా అనే తప్ప.) డాక్టర్ల తాలూకు ఓ గ్రూపు ఆరవవాళ్ళు, కన్నడంవాళ్ళు ఓ గ్రూపు యిలా రకరకాలుగా విడిపోయి కబుర్లు చెప్పుకోవడం రివాజు, అదేం తప్పుకాదు. ఎవరూ ఫీలవరు కూడా అదేవిటో గాని పెద్ద ఆఫీసర్లనబడేవాళ్ళ పెళ్ళాలు ఎవరూ నన్ను గుర్తించరు. చిన్నవాళ్ళు నా దగ్గరకు రావడానికి జంకుతారు. నాకు అరవం, కన్నడం రావు. హిందీ వచ్చును కానీ హిందీ వాళ్ళెవరూ లేరు. అంచేత మొదట్లో తీర్థంలో తప్పిపోయిన పిల్లలా బెంగగా, బెదురు బెదురుగా అయిపోయేదాన్ని క్లబ్బులో. కాని తర్వాత్తర్వాత ఏ గ్రూపుకీ చెందని ఓ నలుగుర్ని కూడేసి కాలక్షేపం చెయ్యటం ప్రారంభించేను -

ఆ వేళకూడా మా కబుర్లు సాగుతున్నాయి. ఇంతలో,

"మీరు తరుచు క్లబ్బుకి వస్తూ వుంటారా ?" అని పరి

చయం లేని ఆవిడ అకస్మాత్తుగా నాదగ్గరకు వచ్చి అడిగేసరికి తుళ్ళిపడ్డాను. పల్లెటూరిలో పెరగడంవల్లో, జడ్జీని కట్టుకోవడం వల్లో తెలీదుకాని నేనసలు క్లబ్బుకి వెళ్ళను. ఇప్పుడైనా వంతానికీ, పౌరుషానికీ వస్తున్నానే కాని మనస్ఫూర్తిగా మాత్రంకాదు. అంచేత ఆ సంగతి ఒప్పుకోవడం ఇష్టంలేక జవాబుగా వెర్రినవ్వు నవ్వేను.

"దటీజ్ రైట్. నేనూ ఎక్కువగా క్లబ్బుకి వెళ్ళను. ఎందుకో తెలుసా? యిక్కడికి వస్తే పేక ఆడకుండా వుండలేను ఆడితే డబ్బుపోకుండా వుండదు" అందావిడ. "మీరేవంటారు" అన్న నవ్వు నవ్వుతూ.

జవాబు ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు. "పేకాట ఆడకండి." అంటే కాపీపుస్తకం నీతిలా వుంటుంది. పోనీ "ఆడి గెలవండి" అందావంటే లాటరీ ఎడ్వర్టయిజు మెంటులా వుంటుంది. అంచేత మళ్ళీ వెర్రినవ్వే నవ్వేను.

"మీకు మాటలొచ్చా? మీ ఆయనేం చేస్తారు?"

"జడ్జి" జవాబు చెప్పక తప్పలేదు.

"నేనూ అలాగే అనుమానపడ్డాను."

"......... ...."

"ఈ జడ్జీలు ఇల్లుకూడా కోర్టులాగే నడుపుదా మను కుంటారు, అఫ్‌కోర్స్ అందరూ కాదనుకోండి. తనంటే అందరూ జడవడం వాళ్ళకి అలవాటైపోతుంది. అంచేత యింట్లో పెళ్ళాం, పిల్లల్ని కూడా ఖూని కేసులో ముద్దాయని

చూసినట్టు చూస్తారు దాంతో ఇంట్లోవాళ్ళ ఒరిజినాలిటీ, ఇనీషియేటివ్ అంతా చచ్చిపోతుంది మీవారు కూడా ఆ రకమేనా ?"

"ఫరవాలేదు."

"మీకు పిల్లలెంతమంది ? నాపేరు మిసెస్ సక్సేనా"

"నలుగురు."

"నా పేరు చెప్పేనుకదా. మీపేరు చెప్పరేం ? ప్రశ్న వేస్తేగాని సమాధానం చెప్పడంలేదు మీరు. విత్‌ఔట్ డౌట్ మీ యిల్లు సెమన్నుకోర్టే అయి వుంటుంది."

"నాకు రెండు పేర్లున్నాయి."

"ఏవిటి ? అసలుపేరూ, ముద్దు పేరూనా ?"

"కాదు పెన్‌నేమ్."

"రియల్లీ ! యూ యార్టు ఆల్ రైట్ ! కాని మీ రెక్కడా రైటర్లా కనిపించరే ? ఉండండి, వైట లాన్లోకి పోదాం. రైటరంటే ఒక చేతిలో కలం, యింకో చేతిలో లిక్కర్‌గ్లాస్ ....జుత్తు దువ్వుకోకుండా ఎలాగో వుంటా రనుకున్నాను.

"పిచ్చివాళ్ళలాగానా ?"

"నో. నో. కాని యు లుక్ లైక్ ఏన్ ఆగ్రికల్చరిస్ట్స్ వైఫ్. మీకు కథలకి మెటీరియలెక్కడ దొరుకుతుంది ? కొంపతీసి కోర్టుకి వెళ్ళారేమిటి ఖూనీ కేసులూ, డైవోర్సు కేసులూ వినడానికి ? ఓహ్, ది కోర్ట్సు ఆర్ ఆఫుల్ ప్లేస్.

ఒకసారి ఖూనీ కేసులో ఎవిడెన్సు యిచ్చేను. ఎవిడెన్సు పూర్తయేసరికి ఎవరు చంపేరా అన్నమాట వదిలేసి అసలు ఎవరైనా చచ్చిపోయారా అన్న డౌట్ వచ్చింది నాకు. అంత కన్ఫ్యూజ్ చేసి పారేసేరు ఆ జడ్జి, లాయరున్నీ కలిసి నన్ను. బైదిబై మీరు ఎప్పుడైనా ఖూనీ చేశారా ?”

ఆవిడ ధోరణి వింతగా వున్నా, ఆవిడ చొరవ నన్నాకర్షించింది. నలభై ఏళ్ళు వుండొచ్చు. సబ్బు ఎడ్వర్టైజుమెంటు తల్లీ పిల్లలలో - తల్లిలా - ఆవిడలో వయసు కనిపించదు. ఉన్న కొద్ది తెల్ల వెంట్రుకలూ దట్టంగా వున్న నల్ల వెంట్రుకల్లో కలిసిపోయి పరీక్షగా చూస్తేగాని కనిపించవు. మనిషి మాంచి స్లిమ్‌గా వుంది. (నేను లావెక్కిన దగ్గర్నుంచీ స్లిమ్‌గావున్న ఆడవాళ్ళనిచూస్తే నాకు సరదా కొండొకచో జెలసీ). అది అందమో, ఆకర్షణో చెప్పలేనంత బావుంది. లిప్‌స్టిక్ రాసుకుందా అన్న అనుమానం వచ్చేటంత ఎర్రగా వున్నాయి పెదవులు. ముఖ్యంగా చెప్పుకోవలసింది ఆమె పెద్ద కళ్ళు. ఆ కళ్ళకి ఆ మొహం చిన్నదైపోయిందేమో అన్నంత పెద్దగా వున్నాయి. చీకట్లో కూడా మెరుస్తూనే వుంటాయి. ఆవిడలో ఉన్న అతి ముఖ్యమైన ఆకర్షణ. అతి కొత్తవాళ్ళతో కూడా అతి సన్నిహితంగా మాట్లాడ్డం, ప్రపంచంనిండా యిలాంటివాళ్ళే వుంటే యుద్ధాలే వుండవేమో అనిపిస్తుంది.

గదిలో ఒకమూలనున్నా, అవసరమైతే సెంటరాఫ్ ది స్టేజ్ దగ్గరున్నట్టు కనిపించగలదు, లేదా నీడలావచ్చి ఎవ

రికి కనిపించకుండానూ వుండగలదు. యీావిడ హాబీ లేవిటో అన్న ప్రశ్న నాకు అకస్మాత్తుగా కలిగింది. పెయింటింగ్, గార్డెనింగ్ వగైరా అయివుండదు కవిత్వం ఎందుకో కాదని పించింది. బహుశా స్టేజ్ లేదా మోడల్ గర్ల్.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు, మా యింటి కోసారి రాకూడదూ ?"

"అలాగే"

"చూశేరా. ప్రశ్నకి సమాధానమే చెప్పేరు కాని మీరూ మా యింటికి రండని మాటవరసకైనా అన్లేదు మీరు..."

"ఛ. ఛ. అదికాదు...."

"నేనేం అఫెండవలేదులెండి. మీలోని ఇసీపియేట వ్‌ని మీ జడ్జిగారు ఎలా నొక్కేశేరో రుజువుచేస్తున్నాను. మీరేం అనుకోకండి యిలా అంటున్నానని."

"కాని నన్ను మాటాడొద్దని ఆయన అన్లేదే ?"

"చూశారా, మీరతన్ని ఎలా డిఫెండ్ చేస్తున్నారో మాటాడొద్దనలేదు కాని మాటాడనివ్వరు. అంతే, ఇంతకీ యీ ఇంజనీరు మిసెస్ ఎవరో ఎందుకు యిస్తున్నట్టు యీ డిన్నర్ ?"

"వాళ్ళాయనకి వచ్చిన ట్రాన్సఫరు ఆగిపోయిందట."

"ఏవిటీ ! ట్రాన్సఫరాగిపోతే డిన్న—" ఆశ్చర్యంతో వాక్యం పూర్తి చెయ్యలేక పోయింది.

"ఎవరి బాధలు వాళ్ళకుంటాయిలెండి"

"పీతకష్టాలు పీతవని శ్రీ. శ్రీ. కదూ అన్నది? అల్ యూ రైటర్స్ ఆర్ పెసిమిస్టిక్......"

"అందులో సిపంథీయే వుంది"

"హేయిర్ స్ప్లిట్టర్సు"

"మీరు తెలుగు చదువుతున్నారా?" అడిగేను. ఆవిడ అక్కడా అక్కడా తెలుగు మాట్లాడినా, ఎక్కువగా ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడుతోంది.

"ఫరవాలేదు, మీలో నమ్మకం కుదురుతోంది. ఇప్పటికైనా ఒక ప్రశ్న వేశారు."

"కాని మీరు జవాబివ్వలేదు." నాకు కొత్తవాళ్ళతో మాట్లాడ్డమే కొంత బిత్తుగ్గా వుంటుంది. కాని కొంచెం పరిచయం అయితే మాట్లాడ్డంలో ఆవిడనే బీటాట్ చేస్తానని ఆవిడకి తెలీదు.

"నేను ఆంధ్రానే. మా ఆయన సక్సేనా. మా ఫాదర్ నార్త్‌లో ఉద్యోగం చేశేవారు. నన్ను చూసిన వాళ్ళెవరూ నేను తెలుగుమనిషని అనుకోరు. అఫ్‌కోర్స్, అదేబావుంది. ఆంధ్రాలో ఎక్కడికి వెళ్ళినా ముందు నా వసే చూస్తారు."

ఆవిడలో సెన్స్ ఆఫ్ హ్యూమర్ గమ్మత్తుగావుంది.

ఝూలోగా డిన్నరుకి ప్రెమవడంలో అంతరం లేదేం,

వెళ్ళిపోయేముందు నన్ను వాళ్ళింటికి ఓసారి రమ్మని మరో సారి చెప్పి మరీ వెళ్ళింది ఆవిడ.

ఆ తర్వాత మరో రెండుసార్లు క్లబ్బులోనూ, బజార్లోనూ కూడా ఆవిడని కలుసుకోడం జరిగింది. ఆవిడకీ నాకూ కొన్ని కామన్ ఇంటరెస్ట్సు వుండడంవల్ల ఇద్దరం సరదాగానే కబుర్లు చెప్పుకొన్నాం. కలుసుకున్నప్పుడల్లా వాళ్ళింటికి రమ్మని నన్ను ఇన్వైట్ చేస్తూనేవుంది. అదేవిటో నేనెవర్నీ ఇంటికిరమ్మని ఇన్వైట్ చెయ్యలేను. ఇష్టంలేక కాదు చేత కాక. అక్కడికీ మావారు, "మనింటికోసారి రమ్మను బుద్ధావతారంలాగ అలా నిల్చోక" అని ప్రాంప్ట్ చేస్తూనే వుంటారు. నాలోలేని బోల్డ్‌నెస్, చొరవ వగైరాలు మిసెస్ నర్కేన నాలో వున్నాయి. అంచేతే ఆవిడ నాకు మరీనచ్చింది. అవకాశం చూసుకొని వాళ్ళింటికోసారి వెళదామనుకున్నాను. అనుకోవడమే కాని చాలా రోజులవరకు వెళ్ళడం కుదరలేదు. నాకు స్టార్టింగు ట్రబుల్ ఎక్కువ. కాని ఒకనాడు అనుకోకుండానే వెళ్ళడం జరిగింది.

ఎలాగంటే - ఆవేళ ఫస్టుతారీకు. అలవాటుగా నేనూ, మా అమ్మాయీ సూపర్ బజారుకి బైల్దేరేం. బజారుకి వెళ్ళేం. గేటుమీద "ఈరోజు శలవు" అని తాటికాయంత అక్షరాల్తో బోర్డు వేలాడుతోంది. మా డ్రైవరు ఏం చెయ్యమన్నా రన్నట్టు కారు ఆపి చూపిస్తున్నాడు. నేనూ, మా అమ్మాయి ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకొని నవ్వుకున్నాం. నవ్వడం అయిపోయేక శలవని ష్ముప్పు చెప్పలేదేం అంట్ళే

నువ్వెందుకు చెప్పలేదని వాదించుకోను నాకేం తెల్సని తప్పించుకొన్నాం. ఎలాగా ఇంట్లో సాయంత్రం అయిదు వరకూ రామని చెప్పేంకదా ఇంకెక్కడికేనా పోదాం అంది మా అమ్మాయి. అప్పుడు నా పీతబుర్రకి తట్టింది ఆ దగ్గర్లో ఎక్కడో సక్సేనాగారిల్లుందని వాళ్ళింటికి వెళ్దాం అన్నాను. అయిష్టంగానే ఒప్పుకుంది, మా అమ్మాయి.

గుర్తులు వెతుక్కొని వాళ్ళిల్లు చేరేం బయట ఆర్. టి. సక్సేనా, మేజర్ రిటైర్డు అన్న బోర్డు వుంది. గేటు దాటి లోపలికి వెళ్ళేం వీధి వరండాలో ఒకాయన పడక్కుర్చీలో పడుకొని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. మని షిసీ, తెల్ల మీసాల్నీ చూడగానే అతనే మిలిటరీ ఆఫీసరని అర్థమైపోయింది. అతను మమ్మల్ని చూసికూడా లేచే ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యకపోవడంతో నాకు అతని మేనర్సు మీద చిన్న చూపు కలిగింది. మిలిటరీ వాడికి మేనర్సు ఏమిటిలే అని కూడా అనుకున్నాను. మేము ఫలానా అనీ, మిసెస్ సక్సేనాగారికోసం వచ్చేమనీ మా అమ్మాయే చెప్పింది. వెంటనే అతను "రండి. రండి. కూర్చోండి. మీ గురించి మా ఆవిడ తరచు చెప్తూ వుంటుంది. ఇప్పుడే ఆవిడా, అబ్బాయీ బజారుకి వెళ్ళేరు. తొందరగానే వచ్చే స్తారు, కూర్చోండి" అంటూ కుర్చీలు చూపించేడు మమ్మల్ని కూర్చోమన్నట్టు. అతని తెలుగు వింటే తెలుగు వాడే అనుకుంటాం, అంత స్పష్టంగా వుంది. విధిలేక కూర్చు న్నానే కాని యీ మిలిటరీ అతన్తో నేనేం మాట్లాడగలను

పోనీ వెళ్ళిపోతేనో మరోసారి వస్తానని చెప్పేసి" అని పించింది.

మిలటరీవాళ్ళకి సిక్స్త్ సెన్స్ వుంటుందేమో మరి !

"వచ్చేస్తుందిలెండి. అబ్బాయి మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాడు కదా, అంచేత తల్లీ, కొడుకూ కలిసి అవీ, ఇవీ అన్నీ, తెగ కొనేస్తున్నారేమో. అసలు పొద్దున మీరు ఫోనుచేసి వుండాల్సింది. ఇప్పుడీ శ్రమలేకపోను" అన్నాడతను, ముందుగా ఫోనుచేసి రానందుకు సున్నితంగా విమర్శిస్తూ, ఎంతైనా మిలటరీ డిసిప్లిన్ !!

మేము అనుకోకుండా వచ్చేమనీ, అసలు యిక్కడికి వద్దామని అనుకోనేలేదనీ, అంచేతే ఫోను చెయ్యలేక పోయేమనీ అతి ఎపాలజెటిక్ గా చెప్పి యీసారి ఫోనుచేసి వస్తామని భరోసా కూడా యిచ్చేం.

అతను కూర్చున్నది వీధివరండా. ఆ వరండా మీద అతను కూర్చున్న పడకకుర్చీ కాక మరోనాలుగు గార్డెన్స్ చెయిర్సు, ఒక టీపాయ్ మాత్రం వున్నాయి. వరండా చుట్టూ వున్న మెష్ కి మనీప్లాంట్ చిక్కగా అల్లుకుంది గోడని ఒకే ఒక పెయింటింగ్ ఒరిజినల్ దే వుంది. కాంపౌండ్ నిండా గులాబీలు వున్నట్టున్నాయి. మొక్కసైజూ, పువ్వుసైజు మాస్తే వాటిని చాలా శ్రద్ధగా పెంచుతున్నట్టు తెలుస్తుంది. కాంపౌండులో ఎక్కడా ఒక రాలిన పువ్వుగానీ, ఎండిన ఆకు గాని లేకుండా నేలనే మనం కూర్చోవచ్చు నన్నంత నీట్ గా వుంది. టీపాయ్ మీదున్న చక్కటి ఫ్లవర్ వేజ్ లో రెండే

రెండు గులాబులు వున్నాయి. ముందతనికి మంచి ఆర్టిస్టిక్ సెన్స్ వుందని అనిపించింది. పెద్ద అడవిలాటి సీనులు బోల్డు ప్రింటువున్న లుంగీ కట్టుకున్నాడతను. అంటే మోడర్న్ ఫేషన్స్‌కు యిష్టపడతాడన్న మాట మనిషికిగాని మనసుకి వయసు రాలేదు కాబోలు !

"ఆడవాళ్ళు వచ్చినా లేనందుకు క్షమించండి. నాకు ఒక కాలు లేదు. తీసేసేరు" అన్నాడు ఆయన మేము కూర్చున్నాక పాపం! యీ మిలిటరీ బతుకులే అంత. యుద్ధం లేనప్పుడు యెంతో హాయిగా ఆరోగ్యంగా బతుకుతారు. కాని యుద్ధం వస్తే ప్రాణం పోకపోయినా కళ్ళో, కాళ్ళో పోతాయి. అంత ఆరోగ్యంగా కనపిస్తున్న అతనికి కాలు లేదని ఊహించ లేకపోయేను నోట మాట రాలేదు.

"ఏ యుద్ధంలో పోయిందని అడక్కండి..." అన్నాడాయనే మళ్ళీ.

నేను అడగలేదు.

"మూడు యుద్ధాలు చూశేను. సరిగ్గా చెప్పాలంటే చేశేను ఒక్క గీరుకూడా పోలేదు——"

"——"

"శెలవలకి ఇంటికి వెళ్తే లారీ తొక్కేసింది. ప్రిమచూర్‌గానే రిటైర్ చేశేరు."

అయితే అతనిలో కనిపిస్తున్న వయసు నిజమైనది కాదన్నమాట. యాక్టివ్ లైఫ్‌కి అలవాటు పడ్డాక కాలు

పోయి, కమిలి కమిలి వయసు రాకుండానే ముసిలి అయి పోయుండాలి. నా ఆలోచన గ్రహించినట్లున్నాడు. "వయసు రాకుండానే ఇతని కింత నెరిసినజుట్టు ఎలా వచ్చిందని ఆలోచిస్తున్నారా, ఈ మిలిటరీ ఉద్యోగం లాగే అదీ నా వారసత్వం" మెల్లగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

"మీారు నక్సలైట్లా ?"

"ఏం అలా అడిగారు ?" అడగక తప్పలేదు.

"డెమాక్రసీలో నమ్మకం లేని వాళ్ళలా అతి సైలెంట్ గా ఉంటే."

మిలటరీవాళ్ళు యుద్ధంలో అడవుల్లోనూ, యుద్ధం లేనప్పుడు పెద్ద పట్టణాల్లోనూ ఉండి జీవితాన్ని పరీక్షగా చూడలేరని నేనప్పటివరకూ అనుకునేదాన్ని. ఇతన్ని చూసేక ఆ అభిప్రాయం మార్చుకున్నాను.

"మీావారు జడ్జి అటగా ! తీసుకురాలేక పోయారా ?" అడిగేడు అతను.

"సూపర్ బజారుకని బయులుదేరేం" సగమే చెప్పేను.

"అతను చాలా తెలివైనవారు అయుండాలి. ఇటీజ్ ఎ ఫాలీ టు గో షాపింగ్ విత్ ఎ వుమన్ ఆడవాళ్ళతో బజారు కెళ్ళడం తెలివి తక్కువ. ఫ్రెండ్ తో బార్ కి, పెళ్ళాంతో బజారుకీ వెళ్ళకూడదు. మీారేమంటారు ?"

"ఫ్రెండ్ కీ, పెళ్ళాసికీ డబ్బుంటే తప్ప" అన్నాను.

"అందుకే రైటరీ తో టీ లాయర్ తో టీ వాదించకూడదంటారు" అన్నాడతను.

పాలిటీషియన్‌తో కూడా" అన్నది మా అమ్మాయి.

"కొంపదీసి నువ్వు రైటర్‌వేనా ఏమిటి? నీకు టాలెంట్ ఉన్నా నామాట విని రాయకు. నువ్వు బాగా రాయలేకపోతే ఆ తల్లికి తగ్గ కూతురివి కావు అంటారు. బాగా రాస్తే మీ అమ్మే రాసి నీ పేరు పెట్టిందంటారు. అంచేత నీకు ఎలాగూ పేరు రాదు కాబట్టి కథలు రాయకు. ఇంతకీ ఈ దేశంలో కథలూ కవిత్వం రాయడం కన్నా కాకర కాయలు అమ్ముకుంటే ఎక్కువ డబ్బు వస్తుంది. నా ఫ్రెండ్ కెప్టెన్ రామచందర్ ఒకసారి కథరాసి ఏదో మేగ జీన్‌కి పంపేశు, అచ్చయింది. పత్రికవాళ్ళు ఏం పంపుతారో పార్టీ పీకుదాం అని మేమంతా ఆత్రతగా ఎదురుచూసేం. పత్రిక పంపేరు" అంటూ ఆ విషయం తలుచుకొని అతను గట్టిగా నవ్వేడు.

నేను యింకెంతసేపు ఉండాలో తెలియక ఇబ్బందిగా కుర్చీలో కదిలేను.

"వెళ్ళిపోకండి, మా అబ్బాయి మిమ్మల్ని చూడాలి. మీ అమ్మాయి నన్ను ఇంప్రెస్ చేసింది"

ఇంకానయం నేను అతన్ని ఇంప్రెస్ చేసేనని అన లేదు. మిలటరీ ముండావాడు అంటే మాత్రం నేను చేసే దేమిటి? గులాబీ చెట్లవేపు చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"మా అబ్బాయి ల్లోట ఎలావుంది? నిన్నల్లా కూర్చుని

ఎండాకులు ఏరేను. పువ్వు అందం ఎండాకు తినేస్తుంది మీరేమంటారు ?" అతను అడిగేడు.

ఇదేదో రేడియో ఇంటర్వ్యూలా వుంది.

"తినేస్తుందంటాను," అన్నాను.

"మీకు పనులున్నా నిర్బంధంగా కూర్చో పెట్టేస్తున్నానని అనుకోకండి కేవలం మీరు మా అబ్బాయిని చూడాలనే ఆవుతున్నాను, మియర్లీ ఫాదర్స్ ప్రైడ్ అంతే

"ఏం చదువుతున్నారు మీ అబ్బాయి ?" అనడిగేను. ఏం అడక్కపోతే బావుండదని.

"బావుందండోయి. చదువేమిటి మిలిటరీ ఎకాడమీలో ట్రైనింగ్ అవుతున్నాడు అసలు నాకేమాత్రం ఇష్టంలేదండీ వాడు మిలటరీలో చేరడం. ప్రతి తండ్రీ తన కొడుకు తన ఉద్యోగమే చెయ్యాలనుకుంటాడేమో. మంగలాడి కొడుకు మంగలాడు అవడం మంగలివాడికి ఇతరులకీ కూడా ఇష్టమే. కాని మామిలటరీవాళ్ళకిమాత్రం మాపిల్లలుమిలటరీలో చేరాలని వుండదు. మావాడు డాక్టరో, లాయరో అవాలని నా కోరిక. లాయరయితే జడ్జి అవవచ్చు. మా మిలటరీవాళ్ళకి శత్రువుని చూసిన కన్నా జడ్జిని చూస్తే భయం. నువ్వేం చేస్తున్నావ్ ?" మా అమ్మాయివేపు తిరిగి అడిగేడు.

"మెడిసన్" అంది మెల్లిగా.

"ఇంకేం అదృష్టవంతురాలివి. మొగాళ్ళకు జబ్బులు వుండాలేకాని నువ్వు ప్రాక్టీసు ఎక్కడ పెట్టినా డబ్బుకి కొద

వుండదు. నా కెందుకో మా అబ్బాయి సైకియాట్రిస్ అవా లని కోరిక వుండేది. అన్ని రోగాల్లోకి పిచ్చి మహా భయం కరం. మీరేమంటారు ?" కొంచెం ఆయాసం వచ్చినట్టుంది ఆగేడు.

"కాదనడానికి నాకు ఎప్పుడూ పిచ్చెక్కలేదు." విసు గుతూ అనేసి తర్వాత అంత మోటుగా అన్నందుకు బాధ పడ్డాను.

"సైకియాట్రిస్ట్ అవడానికి మావాడికి అర్హతవుంది. వాడు సిగరెట్లు కాలుస్తాడని నాకు చాల్నాళ్ళయి తెలుసుకాని తను కాల్చడంలేదని నమ్మించడానికి శెలవలకి వచ్చేముందు వారంరోజులు ముందు సిగరెట్లు కాల్చడం మానేస్తాడు, పెది మలు తనని పట్టి ఇచ్చేస్తాయని. నా దగ్గర వున్నన్నాళ్ళూ లోపల ఎంత బాధపడతాడో తెలియదు కాని సిగరెట్లు కాల్చడు." దూరంగా కొడుకు వస్తాడేమో నన్నట్లు చూస్తూ ఉండిపోయేడతను.

మళ్ళీ ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు మొదలు పెట్టేడు. "నాకు అంత పాతకాలం పెంపకం నచ్చదు. తనంతవాడు తను, అయ్యేడు. మైనారిటీ తీరిపోయింది. ఇంకా నా నీడలో వాడు ఎదగకుండా ఉండాలనుకోవడం తెలివితక్కువ. ఎకాడమిలో చేరేక అంతా కొద్దో గొప్పో తాగుతారు. అంచేత మొన్న వాడొచ్చినప్పుడు సాయంత్రం వాడిని ఫ్రిజ్ లోంచి విస్కీ రెండు గ్లాసులూ తెమ్మన్నాను రెండు గ్లాసుల్లోనూ పోసి ఒకటి వాడికిచ్చి "మనిషికి ధైర్యం

ఉండాలి మై బోయ్ నేనున్నప్పుడు చేయలేని పని నేను లేనప్పుడు కూడా చెయ్యడు, తాగినంత మాత్రాన తాగుబోతూ అవక్కర్లేదు. చెడిపోనూ అక్కర్లేదు నువ్వు చెయ్యకూడని పనులు వేరే వున్నాయి ఇవికావు," అన్నాను. "థాంక్ యూ డాడీ" అంటూ గ్లాసందుకున్నాడు ది ఫెలో ఈజ్ డీప్లీ గ్రేట్‌ఫుల్ టుమి. నేను చేసింది తప్పంటారా? కాలాన్ని పట్టి మనం పోవాలి" మళ్ళీ అతని కళ్ళు అదో మోస్తరుగా అయిపోయేయి. విప్పి వున్నా చూడని కళ్ళలా వున్నాయి. అతని కొడుకుమీద వున్న గౌరవానికి ఆశ్చర్యపోయేను.

"వయసు వచ్చింది కాని చిన్నతనం పోలేదు. ఈ వేళ చూడండి ఏం చేసేడో. ఇంట్లో నేను క్రికాలు వాడను. క్రిచెన్ వాడతాను. తాను బజారుకి వెళ్తున్నప్పుడు నేను పేపరు చదువుకుంటున్నాను. వాడు వచ్చేసరికి నేను ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోతానేమోనని నాకు తెలీకుండా నా క్రలు ఎక్కడో దాచేసేడు. ది లిటిల్ ఇంప్ ఇక్కడే అవడంవల్ల వాడేం చేసినా నాకు నచ్చుతున్నాడేమోనని నా భయం, అంటూ అతను నవ్వేడు.

ఈలోగా అతని భార్య కారులో వచ్చి "ఎంతసేపైంది, మీరు వచ్చి క్షమించండి" అంటూ దిగింది. దిగుతూనే లోపలికెళ్ళి అతని క్రలు పట్టుకు వచ్చి అతనిపక్క పెట్టి "మీ యుద్ధం కబుర్లతో వీళ్ళని కాల్చుకు తినకలేద్దు గధా కొంపదీసి" అంది,

నాకు ఎందుచేతో ఏదో తెలియని వెల్తి ఆవిడలో కని పించింది. "రండి ఇల్లు చూద్దురుగాని" అంటూ ఆవిడ మమ్మల్ని లోపలికి తీసుకు వెళ్ళింది. ఇల్లు డబ్బుకు ఇబ్బంది లేనివాళ్ళ ఇల్లులాగే కాకుండా మంచి అభిరుచులున్న మనుషుల ఇల్లులా వుంది ఆఖర్ని వీధి వరండా పక్కనున్న పడక గదిలోకి వచ్చేం. అప్పటికి నాకు కలిగిన వెల్తి అర్థం అయింది

ఆవిడతో వాళ్ళ అబ్బాయి వస్తాడనుకున్నాను, కాని రాలేదు. కారులో ఆవిడ ఒక్కర్తే దిగింది.

"మీ అబ్బాయి ఏడి ?" అడిగేను.

వెంటనే నన్నూ, మా అమ్మాయినీ దెయ్యాలని చూసినట్టు చూసింది. మొహం వెయ్యి వంకర్లు పోయింది. ఆవిడ పళ్ళు గోరీలోంచి లేచిన మనిషి కళ్ళలా వున్నాయి. క్షణం మావేపుచూసి అకస్మాత్తుగా మంచం మీద బోర్లా పడి ఏడవడం ప్రారంభించింది. వంట్లో ఉన్న ప్రతి ఎముకా విరిగిపోయేటట్టు వణికే ఆవిడ ఏడుపు చూసి మాకు భయం వేసింది. ఈలోగా ఈదురు గాలిలా సక్సేనా గదిలో ప్రవే శించి ఆవిడ పక్కని కూర్చుని ఆవిడ కన్నీళ్ళు చేత్తో తుడుస్తూ "మీరు వెళ్ళిపోకూడదా" అన్నట్టు మా వేపు చూసేడు.

మేము చప్పుడు చెయ్యకుండా వాళ్ళ ఇల్లు వది లేసేం. పాపం తర్వాత తెలిసింది వాళ్ళకు ఉన్న ఒక్క కొడుకు పదో ఏటో పన్నెండేళ్ళకిందటే పోయేడని.

—: o :—